

[Birthe Nielsen]

rørige og dem, der lettest kan tilpasses produktionsvilkårene.

Socialministeren sagde ved det første, indledende møde i nationalkomiteen i april måned 1980:

»Handicappede er borgere i vort land som alle andre borgere, og de har krav på samme respekt og ret til selvbestemmelse som alle andre og har samme behov som hele befolkningen. Handicapåret skal bruges til at forbedre forholdene for handicappede.«

Få måneder efter disse ord forandredes klimaet imidlertid væsentligt med den velkendte besparelispakke i juni måned. For netop de mennesker, som det vedrører, drejer disse besparelser sig om små 60 mill. kr. Det må anses for pebernødder i den samlede besparelse. Men for den enkelte handicappede er det et stort problem. Det er efter vores opfattelse et udtryk for en diskrimination og en antihumanistisk holdning, som vi fra SFs side må vende os imod. Vi mener, at dansk sociallovgivning igennem mange år gennem positiv behandling af de handicappede netop har fremhævet dette princip. Men nu får de handicappede negativ særbehandling, når stort set alle ydelser til handicappede gøres indkomstafhængige.

En af de mest alvorlige ting i den forbindelse er ændringerne i bistandslovens § 48, som flere af talerne har været inde på i dag. Det drejer sig om forældre, der har handicappede børn. De skal for fremtiden selv betale den merudgift, der er forbundet med det, medmindre de ikke har midler dertil. Det finder vi er noget af det mest alvorlige, og derfor er vi også gået med på det dagsordensforslag, som foreligger i dag, og som eventuelt kan blive vedtaget i morgen.

Vi må håbe på, at forligspartierne sammen med regeringen finder ud af, at det, man har lavet omkring netop de handicappede børn i hjemmene, er en urimelig bestemmelse, som man må ændre på. Socialministeren har ganske vist i den forbindelse sagt, at hun vil følge udviklingen i kommunerne de næste par år. Vi mener ikke, der er nogen grund til at følge udviklingen. Der ligger allerede mange beviser på bordet for, at det virker urimeligt at anvende dette skonsprincip, som egentlig ikke har noget med socialindkomsten at gøre. Det har det nemlig ikke, det har noget at gøre med den gamle forsorgslov, som var gældende indtil 1976, hvor man netop lagde

trangen til grund for, om mennesker, der havde børn, skulle hjælpes økonomisk.

Jeg vil godt i den forbindelse sige, at den gamle forsorgslov havde dog i forbindelse med børneforsorgen en bestemmelse i § 27, stk. 5, som man kunne bruge. Den gik ud på, at man kunne hjælpe forældre, der havde børn med problemer, og der var ret vide rammer dengang i den gamle børneforsorgslov. Det er der ikke engang i det, der er gennemført nu, så det er på en måde endnu værre, end det var for 1976. Det synes jeg lige jeg vil sige.

I denne forbindelse vil jeg nævne en konkret sag fra Vestsjællands amt, hvor et meget handicappet forældrepar med et multihandicappet barn har været ude for en urimelig behandling i kommunen. De er pensionister begge to, de er blinde, men de er i stand til at passe deres meget multihandicappede, åndssvage barn på 10 år. De har fået plejetilæg til dette barn, men de har måttet stå skoleret for kommunen og skrive, jeg ved ikke hvor mange skemaer, og de har ikke vidst, om de overhovedet var berettigede til fortsat at få dette plejetilæg til deres eget handicappede barn, til trods for at kommunen har udmærket check på, hvordan de økonomiske forhold er for denne familie. Jeg mener virkelig, det er mishandling af nogle mennesker. Det er mishandling over for de svageste, det er ganske urimeligt, og det er bureaukrati, så det basker. Der er overhovedet ingen grund til at lave nogle love, der kommer til at virke på den urimelige måde.

Jeg vil gerne sige noget om åndssvageforsorgen og dens udlægning til amterne og kommunerne, som jo skete i januar 1980, det vil sige for et års tid siden. Dengang blev der i det, der hedder § 7-planerne, som handlede om udlægningen i forbindelse med åndssvageforsorgen, sagt en hel masse ting om aflastning for forældre til psykisk udviklingshæmmede børn. Der blev dengang sat et normtal: forældre skulle have mulighed for aflastning i mindst 14 dage om året, og aflastningen skulle være så nær ved forældrenes bolig som muligt. Desværre må vi konstatere, et år efter at loven er trådt i kraft i kommunerne og amterne, at dette mål slet ikke er opfyldt. Det viser sig, at de 4 pct., man regnede med i loven, overhovedet ikke er opfyldt, og der er desuden meget store økonomiske problemer i forbindelse med handicappede børns trans-